

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613724592/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

ned om hendes Tindinger, hvorefter hun betragtede hende med inderligt Velbehag, og virkelig tog den sig meget godt ud om Alexandras Hoved, hvis blege, ædel Træk meget forskønnedes, naar de vare i fuldkommen Ro.

Efter et Par Timers Forløb hørtes Hundebiaf i Skoven, og kort efter kom de tre Jægere frem bag Grenene. Czernim fremviste flere Vildænder og Vandhøns, som han og Adalbert havde skudt. Cassimir derimod bar i Haanden en stor Stecnørn, hvis brunnrøde Hoved vendte ned, og slæbte langs ad Jorden.

»Hvor nænte De dog at skyde den Fugl?« sagde Leontine, »Ørnen er jo Polens Vaabenmærke, den burde dog finde et Fristed i disse Skove.« — »Der gives jo ogsaa russiske Ørne,« svarede Czernim, »og en Jæger skyder den vilde Fugl, hvor han finder den.«

»Den Krands har Leontine bunden,« sagde Alexandra, der nu var vaagnet, og kom med den blaa Krands i Haanden. — »Ja,« svarede Leontine, »og her er en endnu, den skal tilhøre den, der paa to hundrede Skridts Afstand rammer et Maal midt i Barken af hiint Træ.« — »Bravo!« raabte Czernim, »kommer, I unge Mennesker! jeg er for gammel nu, til at beile til Pigernes Krandse, jeg vil derfor nøjes med at være Voldgiftsmand.«

Nu hentede han et Stykke Kul, hvormed han tegnede et sort Mærke i Træet; derefter afmaalte han Skridtene, endelig lod han de to Brødre trække Lod om, hvem der skulde skyde først. Loddet traf paa Adalbert.

Nu var ogsaa Emilie kommen til, og alle tre Damer toge Plads i Græsset, medens Czernim rakte Adalbert et ladet Gevær; denne tog det, og sigtede meget længe, endelig skød han, og Kuglen trængte ind i det sorte Mærke, ganske nær ved Midten. »Godt

truffet!« raabte Czernim, »han har skudt, som det anstaaer en Polak!« Alexandra smilede, Emilie klappe i Hænderne, og Leontine stod beredt til at række ham Krandsen.

»Bi lidt!« sagde igien Czernim, »Casimir er en god Skytte, han kan maaskee komme ligesaa nær.« Nu traadte Casimir frem, men han afslog det Gevær, Czernim rakte ham, greb sit eget, ladede det selv, stillede sig i tilbørlig Afstand, og sigtede kun et Øieblik, hvorpaa Kuglen hvinede gennem Luften. »Lad see!« raabte Czernim, og ilede hen til Træet. »Truffet!« raabte han kort efter, »paa et Haarsbred, lige i Midten! Krandsen er Casimirs.«

Nu erkjendte ogsaa Adalbert sig for overvunden, og tog Seierherren ved Haanden, for at føre ham hen til Leontine, der stod med Krandsen i Haanden; hun hævdede den da langsomt og holdt den over Casimirs Hoved, men pludselig betænkte hun sig, trak sin Haand tilbage, og rev Krandsen i to Stykker, som hun lod falde for Casimirs Fod med de Ord: »Den, der dræber de polske Ørne, skal ikke have min Krands.«

»Ha! ha! slap det derud?« sagde Czernim, »kom til Bords, min Dreng! Qvinderne ere fulde af Luner og Griller; fik du ikke Krandsen, saa fortient du den dog, dermed maae saa mange store Mænd trøste sig i denne Verden, saa kan du det ogsaa.« — Imidlertid havde Emilie afrevet en Qvist, fuld af Løv, hvilken hun bøjede i en Kreds, derpaa forenede hun begge Enderne med en Sløife, som hun tog af sit Bryst. »Vil ikke Leontine være retfærdig, saa vil jeg,« sagde Emilie, dermed trykkede hun den ny Krands paa Casimirs Hoved. »Dem Adalbert kan jeg ingen Krands give,« sagde hun, »men Qvinderne maae tage sig af den, som Lykken forlader, kom De og sæt Dem her hos mig!«

Vore Venner vare endnu ikke til Ende med deres